

***TEMA: VISITA A LA PRESÓ DE QUATRE CAMINS.
PROGRAMES EDUCATIUS I DE REINSERCIÓ SOCIAL PER
ALS PRESOS**

CD LOS SECRETOS, TRACK 17

Cristóbal: Fa uns dies ens vam apropar a la problemàtica sorgida al voltant del projecte "Obrir la presó", una iniciativa de l'Associació contra la Cultura Punitiva que pretenia portar diferents cursos i seminaris a la presó de Brians. Llavors vam explicar que aquest projecte es va haver de suspendre després que la Direcció General de Serveis Penitenciaris va anul.lar el permís que l'Associació contra la Cultura Punitiva havia aconseguit per dur-lo a terme.

Cristóbal: Recordem que diferents incidents entre funcionaris de Brians i els professors encarregats de portar a terme el projecte "Obrir la presó" van provocar que els sindicats UGT i Comissions Obreres, representants del col.lectiu de treballadors del centre penitenciar, elaboressin un informe contrari a la continuïtat dels cursos al.legant la seva il.legalitat.

PUJA MÚSICA

Cristóbal: L'Associació contra la Cultura Punitiva, per dur a terme el seu projecte, havia aconseguit un permís de l'antic director general de Serveis Penitenciaris, Ignasi Garcia Clavel, però -i això és el que retreien els treballadors de Brians- no disposaven de l'informe de la Junta de Tractament de Bians, que havia d'autoritzar la posada en marxa dels cursos.

Cristóbal: Després d'això vam veure clar que, de vegades, els projectes educatius que es volen dur a terme dins les presons poden topar amb problemes legals o, fins i tot, amb malentesos personals. Però, és clar, això no sempre és així, i és molt habitual que diferents programes de reinserció social i d'educació a les presons es portin a terme sense incidents. Amb l'objectiu de recollir aquesta realitat, la setmana passada vam ser a la presó de Quatre Camins.

CD BATTIATO (CD 1) TRACK 2, 0' 23"

Cristóbal: Les indicacions que teníem ens deien que, per arribar al centre penitenciar de Quatre Camins, havíem de deixar l'autopista A-7 a la sortida 13, a l'altura de Granollers. En sortir de l'autopista seguim la direcció d'un senyal, tot sigui dit poc visible, i enfilem un camí asfaltat que ens porta a la rodalia de la presó.

Mireia: El primer que veiem és la torre de vigilància, molt semblant a la torre de control dels aeroports. La torre de vigilància és el punt més elevat del centre penitenciari i s'erigeix com a epicentre de la presó. Al voltant seu sembla haver-se construït la resta de l'edificació, que comencem a observar en la seva totalitat a mesura que ens hi acostem.

PUJA MÚSICA

Cristóbal: Arribats ja a les instal·lacions de Quatre Camins veiem un rètol que assenyala la direcció i l'emplaçament que han de prendre els vehicles dels visitants. Deixem el cotxe on ens ho recomanava la senyalització i travessem caminant la carretera que ens ha portat fins a la presó i l'aparcament dels treballadors del centre penitenciari.

Roger: La primera persona que veiem és un home que no arriba als trenta anys i que està tallant la gespa del jardí que envolta la presó. Fa anar la màquina talladora i controla els aspersors de reg automàtic. És un home de complexió forta i mitjana alçada. Quan ens creuem amb ell mantenim el dubte de si és un intern o un treballador contractat per la direcció de Quatre Camins.

Dani: L'home només aixeca la mirada de la gespa per mirar-nos de dalt a baix un cop i continua la seva feina. Continuem preguntant-nos si és un pres, ara ja amb alguna sospita. Ara el que més ens impacta ja no és si és o no un pres, sinó que en el cas que ho sigui està treballant a l'exterior del centre penitenciari.

Mireia: Deixem el jardiner enrere i travessem la porta i la petita caseta que donen accés al recinte. Mentre avancem no deixem de mirar l'aparença exterior de la presó: finestres protegides amb barres de ferro, murs contundents construïts de formigó i rematats amb espirals de filferro punxant, i tanques de metall que recorden els camps de concentració encerclant tota la construcció com a segona paret de seguretat.

CD SIN DOCUMENTOS, TRACK 8

Cristóbal: Arribem a un dels punts d'entrada i un mosso d'esquadra ens diu que hem d'anar a preguntar a una finestreta que hi ha vint metres més enllà. Així ho fem, però anem massa enllà sense veure el destí que ens havia indicat el mosso i entrem en una gran sala amb la porta oberta.

Dani: A l'interior hi ha dos mostradors amb un envidriat semblant al que hi ha en algunes entitats bancàries. Una finestra és per a tramesa de paquets i correu postal; l'altra, d'informació. A la paret frontal hi ha un gran plafó on hi ha penjats els horaris de visites als interns i en un racó

un màquina de tabac amb un rètol escrit a mà que diu que no funciona. A l'altre extrem, perdent-se per un passadís, una dona de fer feines està fregant el terra.

Mireia: Ens acostem a la finestra d'informació fins que podem llegir un rètol pintat amb rotulador que adverteix: "Tancat durant trenta minuts". Després d'això seiem en una de les cadires alineades en un lateral de la sala i esperem. De seguida ens adonem de la presència de dos homes que també estan esperant que algú tregui el rètol que diu "Tancat durant trenta minuts". Ells, però, semblen més impacients.

Roger: Tots dos van vestits d'una forma molt semblant. Sabatilles esportives de molts colors, pantalons texans blau marí molt ajustats i camisa estampada de mil formes i colors. Per sota de les mànigues aixecades, els braços del més baixet deixen veure dos grans tatuatges. L'altre, tot i la calor, porta màniga llarga. Cadascun porta una bossa de viatge plena a vessar. Tots dos fan la impressió de ser dos interns que tornen o que estan a punt de marxar de permís.

CD HONESTIDAD BRUTAL (CD 2), TRACK 7

Cristóbal: Per curiositat sortim de la sala d'informació i veiem la vitrina a la qual ens havíem d'haver adreçat segons les indicacions del mosso d'esquadra que ens havia rebut minuts abans. Agafem les bosses i, vint metres més enllà, arribem davant la porta principal d'entrada i sortida al centre penitenciari. Esperem un moment i tot seguit ens adrecem a una senyora vestida de gris i blau marí que ens atén darrere un gran vidre blindat.

FORA MÚSICA

Dani: Hola, bon dia...

Gemma: Hola, digueu...

Dani: Demanem per en Roc Garcia, l'educador.

Cristóbal: La senyora fa un gest d'assentiment com si ens estigués esperant i contesta:

Gemma: Sou el grup d'universitaris del programa Camping Ràdio, no?

Dani: Sí, del programa Campus Ràdio. Havíem quedat amb el Roc que ens esperaria a dos quarts d'onze del matí...

Gemma: D'acord, un moment.

Cristóbal: La recepcionista agafa el telèfon, fa una trucada i parla amb algú durant un parell de minuts. Mentrestant, esperem pacientment drets davant mateix de la principal porta d'accés a la presó. Quan acaba de parlar per telèfon, la senyora ens crida i tot seguit ens convida a entrar mentre prem el botó que desbloqueja la porta amb aquell soroll metàlic.

CD HONESTIDAD BRUTAL (CD 1) TRACK 4

Cristóbal: Mentre anem entrant, podem llegir un rètol penjat a la porta que demana no deixar-la anar i acompanyar-la fins que quedi tancada. Un cop dins, abans de seure, la recepcionista ens diu que ja han avisat en Roc i que podem esperar allà mateix. Seiem i esperem. A la nostra dreta, dos senyors grans parlen asseguts en un banc. No són interns. Semblen dos jubilats que, com nosaltres, i com indica el nom de la sala en la qual ens trobem, esperen.

Roger: En Roc encara no ha arribat. Quan ja fa una estona que esperem, recordem el que deia el rètol de la porta d'entrada, allò de "No deixeu anar la porta, acompanyeu-la fins que quedi tancada". Ho recordem perquè tothom que entra i surt acompanya la porta fins que queda completament tancada. El que més ens crida l'atenció, però, és que el ritual de la porta es repeteix en tots els accessos que donen a la sala on ens trobem al centre penitenciari. La nostra conclusió és que es tracta d'una mesura de seguretat.

Mireia: Mentre esperem en Roc, l'educador que ha de guiar la nostra visita per la presó de Quatre Camins, a la sala d'espera on ens trobem veiem passar funcionaris del centre, educadors, psicòlegs, assistents socials, familiars de presos i fins i tot alguns interns que fan les seves activitats diàries. N'hi ha un que parla català amb un marcat accent estranger, que fa feines de jardineria al costat de l'entrada. Dos més esperen l'arribada d'un camió per ajudar a descarregar-lo.

CD HONESTIDAD BRUTAL (CD 2) TRACK 4

Cristóbal: Però sens dubte la imatge més emotiva la protagonitza un quart intern que abandona definitivament el centre de Quatre Camins. Aquesta persona era a qui estaven esperant els dos homes grans que seien a la nostra dreta. L'intern entra a la sala d'espera en cadira de rodes. Darrere seu, un funcionari condueix un carret amb tot el seu equipatge.

Roger: Els dos jubilats que l'esperaven s'aixequen violentament i es fonen en una abraçada interminable amb el pres acabat d'alliberar. Els dos interns que esperen l'arribada d'un camió per descarregar-lo es

pregunten si el pres alliberat en qüestió ja havia complert la condemna i semblen sorprendre's per la seva sortida del centre penitenciari.

Mireia: La cara del pres alliberat és un poema. Els ulls els manté oberts com un dos d'oros, el seu somriure permanent deixa veure la seva mala salut dental i les mans no les deixa de moure en senyal d'un visible i emocionat nerviosisme. Els homes que l'estaven esperant li pregunten com es troba, el renyen una mica perquè està massa prim i l'acaben tranquil·litant tot dient-li que aviat es posarà fort.

PUJA MÚSICA

Cristóbal: L'intern a punt de ser posat en llibertat, el primer que fa és preguntar per la seva mare. Diu que no sap res d'ella des de fa tres mesos i que això el té molt preocupat. Els dos senyors que l'han vingut a recollir l'intenten tranquil·litzar dient-li que la seva mare es troba bé, però el pres hi insisteix i els comenta que el sorprèn molt que la seva mare no l'hagi vingut a veure ni li hagi trucat, quan ella, diu, no pot viure sense ell.

Dani: Finalment, l'intern abandona el centre penitenciari no sense abans signar uns quants papers amb la seva empremta dactilar. Quan surt, el primer que fa és omplir els seus pulmons d'aire, de llibertat, i s'allunya acompanyat dels dos jubilats que l'havien vingut a recollir. Mentre això passa, en Roc entra a la sala d'espera on ens trobem, ens saluda i es disculpa per l'estona que ens ha fet esperar.

Mireia: En Roc és un home d'uns cinquanta anys i en fa onze que treballa com a dinamitzador sociocultural a la presó de quatre camins. Sembla una persona hiperactiva, parla molt ràpid i sempre amb el to de veu molt alt. Al centre penitenciari s'ocupa de l'organització de diferents activitats educatives i lúdiques i, a més, exerceix de relacions públiques. Dins la presó tothom sap qui és. Es diu Roc, però tothom el coneix com "el Roc de la cárcel".

CD ELVIS, TRACK 1

Cristóbal: Després de presentar-se, en Roc ens demana el carnet d'identitat per fer-nos el passí de visitant. Quan ens torna el DNI, ens dóna també una credencial que hem de penjar-nos en una zona visible del cos. Abans d'endinsar-nos en el centre penitenciari, en Roc ens ordena deixar les bosses que portem en el petit habitacle de la recepcionista. A l'interior de la presó està prohibit portar telèfon mòbil però el nostre guia tampoc ens deixa entrar les gravadores i, encara molt menys, la càmera de fotos.

Roger: Despullats de tot el nostre equipatge, estem ja disposats a entrar a la presó. Ens trobem davant la porta que dóna accés a totes les dependències del centre penitenciari i un cop l'hem traspassat en Roc repeteix el ritual d'acompanyar la porta fins que quedi tancada. El nostre guia porta a la mà un feix de papers amb la fotocòpia del nostre carnet d'identitat i cada cop que arribem a un punt de control en deixa una còpia perquè, tot seguit, el vigilant obri la porta.

Dani: Creuem la primera porta i arribem a un pati. No es tracta d'un d'espai lúdic sinó d'una àrea de seguretat que, a més, serveix per carregar i descarregar camions. Més enllà d'aquest pati, ens anem endinsant en un laberint de passadissos amples i completament buits de mobiliari. Creuem un total de cinc accessos de portes automàtiques que són accionades per vigilants que van recollint la nostra acreditació.

PUJA MÚSICA

Cristóbal: Aquesta és la imatge més pel·liculera de tota la nostra visita a la presó de quatre camins: Un soroll violent que desbloqueja una porta barrada i a continuació un moviment lateral d'aquesta que es manté mentre podem escoltar el so metàl·lic tan característic. Un cop hem passat, la porta fa el mateix soroll i el mateix moviment, ara a la inversa, per tancar-se.

Mireia: Mentre anem caminant entre els passadissos interminables i creuant aquestes portes que ens fan esgarrifar, ens violenta molt que en Roc no parli amb nosaltres, ni tan sols per trencar el gel. El nostre guia camina ràpid i sembla estar donant voltes a una idea. A nosaltres ens agradaria que ens fes alguna pregunta per no sentir-nos estranys, és a dir, per no tenir la sensació que se'ns porten detinguts.

Roger: Durant el nostre recorregut arribem el pati interior, el veritable epicentre de la presó. Al bell mig d'aquesta gran sala s'erigeix el que, vist des de fora, és la torre principal de vigilància, aquella que sembla la torre de control d'un aeroport. Als baixos d'aquesta estructura hi ha dos homes que no treuen els ulls dels vint monitors que ensenyen el que passa en els principals punts d'accés al centre penitenciari. Al voltant del pati interior es reparteixen els accessos als 4 mòduls en què es divideixen les cel·les dels interns. Seguim caminant.

CD SIN DOCUMENTOS, TRACK 3

Cristóbal: Sense saber ben bé on ens trobem, en Roc comença a obrir portes i a ensenyar-nos diferents dependències on en aquells moments s'estan fent diferents activitats. Entrem en una aula on hi ha una vintena d'interns estudiant i el nostre guia ens comenta que aquests presos fan

formació ocupacional i que poden triar entre les especialitats d'electrònica, electricitat, gas, fontaneria, serigrafia i confecció. La major part dels presos, quan ens veuen entrar, aixequen el cap, ens fan un repàs amb la mirada i tornen a fer la seva.

Dani: Abandonem aquesta dependència i entrem en un gran taller on diferents interns estan fent allò que anomenen tallers artístics. Podem veure activitats de pintura, tallers de cartró-pedra i una secció on es fan encuadernacions. En Roc ens explica que, a banda d'aquestes activitats, els tallers artístics es completen amb activitats d'expressió dramàtica, treballs de fotografia i música i tallers d'expressió i comunicació. Abans d'abandonar la sala, fem un cop d'ull general i sembla com si ningú hagués percebut la nostra presència. La ràdio a tot volum és l'única companyia que toleren els interns.

Mireia: Mentre ens adrecem a la secció de tallers productius, en Roc ens explica que, a banda de la formació ocupacional, els tallers artístics i les activitats productives, la presó facilita l'educació a tots els interns amb programes que abasten des de l'educació bàsica fins a la titulació universitària. Després d'un petit exercici de memòria, el nostre guia ens diu que hi ha un total de set-cents vint presos acollits a aquests programes d'educació formal.

PUJA MÚSICA

Cristóbal: Arribem a la secció de tallers productius i allà és on veiem els presos amb un aspecte físic més deteriorat. En Roc ens diu que la majoria són indigents i que fan tallers productius per guanyar-se uns calers que els permetin pagar-se les despeses bàsiques dins la presó: el cafè i el tabac. De droga, de moment, no en parla.

Roger: Dins els tallers productius es fan treballs amb ferro, amb fusta, petits muntatges i fins i tot confeccionen estovalles per a cases de colònies, casals, geriàtrics i hostals. A l'interior de les dependències d'aquesta petita factoria és on hi passem més estona i on veiem amb més detall l'activitat dels interns. La majoria porten tatuatges als braços i a les cames i tots treballen a un ritme frenètic.

Dani: Uns tallen la roba, altres la cusen i uns altres l'empaqueten en capsos de cartró. Just per davant nostre passa un intern amb unes tisores a les mans que fa obrir i tancar amb un soroll molt afilat. Sembla que és un dels encarregats del taller per com organitza la feina que queda per fer. Queda palès, doncs, que a l'interior de la presó, entre els presos, hi ha jerarquies.

Mireia: Un cop hem visitat els principals emplaçaments de l'àrea formativa, en Roc ens diu que només ens queda per veure l'auditori i la petita emissora de ràdio de la presó. A part, ens explica, hi ha l'àrea poliesportiva, on els interns poden practicar tota mena d'esports. D'equipaments no els en falten: Disposen d'un gran camp de futbol i d'un pavelló poliesportiu. A més, al pati, hi ha les clàssiques peces que sempre veiem a les pel·lícules.

CRA/RIO ANCHO

Cristóbal: Arribem a l'auditori. El pati de butaques, amb unes tres-centes localitats, és buit, però dalt de l'escenari hi ha tres interns que assagen. Dues guitarres i un baix per recordar el "Río ancho" de Paco de Lucía. En Roc ens diu que aquest auditori es fa servir per a assajos musicals, concerts, conferències i els tallers d'expressió dramàtica. Passem de llarg sense que els tres músics deixin de tocar i entrem en les dependències de la Ràdio de la presó: Contrapunt Ràdio.

Roger: Contapunt Ràdio té dos petits estudis amb les seves respectives cabines de control. La petita emissora està equipada amb antics aparells de Ràdio Quatre, que en Roc va aconseguir abans que anessin a parar a les escombraries. Al nostre guia se li omple la boca d'orgull quan explica que tot el que hi ha allà ho ha aconseguit ell i, a més, de franc.

PUJA MÚSICA

Cristóbal: El nostre recorregut per les dependències de Quatre Camins s'acaba quan arribem a les petites instal·lacions de Contapunt Ràdio. Allà, en Roc ens tanca en un estudi, seu davant nostre i ens pregunta què més volem saber. Abans que poguem plantejar-li la primera pregunta, el nostre amfitrió comença a parlar sense donar-nos temps a reaccionar.

FORA MÚSICA REVERB AL FRANCESC

Francesc: La majoria de la gent té una imatge de les presons que bé se l'han formada a partir de Hollywood, o bé és el resultat del que els ensenya la teleporqueria...

Cristóbal: Després d'aquesta introducció, en Roc fa servir una metàfora per explicar què és per ell un centre penitenciari i quina és la feina que ell hi desenvolupa.

Francesc: Mireu, una presó és com un gran quadre abstracte pintat col·lectivament pel conjunt de la societat. Una proporció molt elevada de

la societat, però, només es limita a pagar els pinzells, les pintures i les teles necessàries per construir aquesta obra pictòrica. D'aquest gran quadre, als funcionaris que treballen a la presó, només els interessa el marc. Als polítics només els importa la inauguració de l'obra. I la junta de tractament, on hi treballen metges, educadors i psicòlegs, és l'encarregada de fer la restauració permanent d'aquest quadre abstracte que és un centre penitenciari.

Cristóbal: Després d'aquesta il·lustrativa explicació, en Roc sembla que hagi de deixar-nos fer-li una pregunta, però res d'això. Agafa aire i comença a carregar contra la classe política i contra l'actual sistema educatiu

Francesc: L'actual sistema educatiu fa que molts joves d'entre 15 i 18 anys es trobin exclosos de l'oferta docent i no puguin adaptar les seves habilitats a diferents sortides professionals que els serien molt útils. Aquest segment de població resulta que és massa jove per poder treballar però, d'altra banda, és incapaç de seguir uns estudis de batxillerat o una formació professional. El resultat de tot plegat són moltes hores d'estar-se al carrer per part d'una joventut que té moltes possibilitats de caure en la droga o d'acabar delinquant.

Cristóbal: Agafant el fil d'això, per fi podem fer-li una pregunta a en Roc. Ens interessa saber si, de fet, la població reclusa és cada cop més jove. El nostre amfitrió no ho dubta ni un moment.

Francesc: Sí, sí. Sens dubte. El panorama dins les presons està canviant. Bàsicament per dos motius. Primer, i contestant la vostra pregunta, cada cop la gent que entra a la presó és més jove. I d'altra banda, des que es va aprovar el nou codi penal, les condemnes s'han de complir íntegrament i no hi ha possibilitat de rebaixar la pena a través dels programes de reinserció social que fem a les presons. Així, ara ens trobem que els interns que van ser condemnats amb el codi penal antic tenen interès per fer activitats i seguir els programes educatius, justament perquè saben que això els farà sortir abans de la penitenciària. I al contrari, els que entren amb el nou codi penal són molt reactes a la inserció social dins la presó perquè això no els ajudarà a rebaixar la seva condemna.

Cristóbal: Després d'aquesta reflexió, en Roc dedica els següents minuts al problema de la droga i ens comenta...

Francesc: La majoria dels interns que hi ha a les presons han comès delictes contra la propietat i és per això que han estat condemnats. El delicte contra la propietat és el que vulgarment coneixem com robar i, dins aquesta tipologia de delicte, més del setanta per cent dels casos té a

veure amb robatoris per motius de drogaddicció. Així, la droga és un dels principals passaports per entrar a la presó.

CD HONESTIDAD BRUTAL (CD 1) TRACK 17 0' 55"

Cristóbal: Continuem parlant amb en Roc durant una mitja hora més i tot seguit ens convida a pujar a un pis superior, on hi ha la discoteca i els equipaments que fan servir per editar la revista de quatre camins.

Roger: Abans de sortir de les instal·lacions de contrapunt Ràdio ens trobem amb l'Àngel, un intern d'uns cinquanta anys, que ens acompanya a prendre cafè al pis de dalt. Mentre en Roc prepara la cafetera comencem un diàleg amb l'Àngel després que ens pregunni de quina ràdio som.

MÚSICA EN SEGON PLÀ

Mireia: Del programa Campus Ràdio, de Catalunya Cultura.

Dani: Aaah.. molt bé. I què us sembla això? Havíeu estat mai dins la presó?

Mireia: No, no, és la primera vegada.

Dani: Aquí el temps passa molt a poc a poc. Tens temps per fer de tot. El pitjor de tot és el dessarrelament familiar: no poder veure la dona... és molt dur.

Mireia: I quan temps fa que ets aquí?

Dani: Doncs mireu, jo fa cinc anys vaig tenir un petit problema i per coses que passen vaig venir a parar aquí. Ara ja he fet tres anys de condemna més mig de preventiva.

Mireia: I quina condemna tens?

Dani: Onze anys...

PUJA MÚSICA

Cristóbal: En Roc arriba amb el cafè i ens convida a seure. Abans, però, ens presenta el Fadrí, que seu davant un ordinador, i el Pere, que, molt refredat, acaba d'arribar de la ràdio després de trobar-la tancada.

Roger: Mentre prenem el cafè el fadrí ens ensenya la revista que està maquetant. El pròxim número està dedicat a una mena de jocs olímpics que s'han de celebrar a la presó a partir d'aquesta setmana. El Pere no pren cafè, però parla de les excel·lències de la col·lecció de vinils que hi ha a l'arxiu discogràfic. Per ell no hi ha cap altre suport que conservi el romanticisme dels discos de plàstic.

Mireia: Acabem el cafè i, amb el cafè, la nostra visita a quatre camins. De tornada, creuem el pati ple d'interns on podem observar diferents grups, diferents formes de fer passar el temps. Uns caminen sistemàticament d'un cantó a l'altre, com comptant les passes que separen els murs de formigó. Altres seuen i altres, d'empeus, fan rotllanes mentre xerren.

Dani: Tornem a caminar pels passadissos inacabables i les portes accionades pels vigilants tornen a obrir-nos el pas. El soroll de les portes barrades tornen a fer-nos esgarriar. La principal diferència amb el trajecte d'entrada és que ara en Roc va parlant. El Fadrí, l'Àngel i el Pere ens acompanyen fins el pati interior. Aquest últim ens deixa per enfilat el mòdul tres, destinat als toxicòmans, i l'Àngel entra al mòdul dos.

MÚSICA EN SEGON PLÀ REVERB AL FRANCESC

Cristóbal: El Fadrí encara camina amb nosaltres i en Roc li pregunta.

Francesc: Tú, fadrí, per què ets aquí?

Roger: Perquè consumia coca.

Francesc: Només coca?

Roger: Sí, només coca.

Francesc: I com te la prenies?

Roger: Esnifada.

Francesc: I ara què?

Roger: Ara res. Estic net.

CD HONESTIDAD BRUTAL (CD 2) TRACK 13

Cristóbal: Continuem caminant i deixem el Fadrí enrere. Té hora amb el psicòleg, ens diu en Roc.

Mireia: Abans d'acomiar-nos ens interessem pel grau penitenciari de l'Àngel, el Pere i el Fadri.

Dani: De l'Àngel ens diu que està condemnat per estafa però que aviat aconseguirà el tercer grau i en un parell o tres d'anys sortirà en llibertat.

Roger: Del Pere ens comenta que era toxicòman i que va ser condemnat per diferents causes a vint anys. Ara, ens comenta, està net gràcies a la metadona i d'aquí un parell d'anys aconseguirà el tercer grau.

Cristóbal: El Fadri, es lamenta en Roc, és qui pitjor ho té dels tres. Està condemnat per atracament a conseqüència de la seva, ja superada, addicció a la cocaïna. Quan compleixi la pena no és segur que pugui sortir en llibertat ja que es troba en tractament psicològic i fins que els metges no ho considerin estarà intern a quatre camins.

PUJA MÚSICA